

Mariel den Engelsman: Het gaat wel weer over, Uitgeverij Brooklyn, Leiden, 2019, ISBN: 9789492754172 (Endometriose, Gynaecologische klachten, Ziekenhuisopname, Communicatie, Coping, Dokters in maten en soorten, Dood, Emoties, Persoonlijke relaties, Rouw, ED)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Mariel den Engelsman schrijft zeldzaam openhartig, eerlijk en persoonlijk over haar leven als ziekenhuispatiënt. Recht voor z'n raap, kritisch en met een gezonde dosis zelfspot beschrijft ze gedachten, gevoelens en gedragingen die we meestal vooral juist níet willen etaleren.

Dit boek staat vol scherpe observaties over het reilen en zeilen in een ziekenhuis, met afwisselend liefdevolle en kritische beschrijvingen van "die persoon in de witte jas". Pijn, ziekte, vriendschap, afscheid, liefde, schaamte, steun en vreugde; het komt allemaal aan bod.

Over de auteur:

Mariel den Engelsman (1978) is al jarenlang gefascineerd door mensen en hun gedrag. Wat doen ze en wat laten ze? In Het gaat wel weer over, haar debuut, ligt de focus óók op haarzelf. Mariel is psycholoog van beroep.

Mariel heeft endometriose.

Extra/Recensies:

De auteur geeft met haar scherpe analyses vol humor en zelfreflectie een inkijkje in haar belevingswereld als patiënt en stelt zich hierbij open en kwetsbaar op.

Een aanrader om te lezen voor iedereen. Als patiënt zul je herkenning vinden, als medisch professional zal het mogelijk je ogen openen en maken dat je nog een beetje extra je best doet om het verschil te maken voor de patiënt. (via bol.com)

Bespreking:

Mariel den Engelsman neemt de lezer mee in haar pijn, zoektocht, gedachten, privéleven en ervaringen door heel het boek. Het verhaal begint met de hevige buikpijn bij Mariel, waar ze al lange tijd last van heeft. Eenmaal in het ziekenhuis start een zoektocht naar de oorzaak van die heftige buikpijn, verschillende specialisten worden betrokken. Mariel komt vaak in het ziekenhuis en ondergaat verschillende onderzoeken. De manier van behandelen van baliemedewerker, verpleegkundige, arts ontleed ze allemaal op eigen manier. Ook haar eigen gedachten ontleed ze en probeert ze te verklaren, soms ook op een psychologische manier, ze is immers psycholoog. Dit zet de lezer aan het denken en zorgt ook voor een bepaalde herkenning voor ziekenhuispatiënten. De onvervulde kinderwens van Mariel en haar vriend komt ook sterk naar voren en hoe dit voelt en is. Mariel wordt behandeld met hormonen, waar ze zelf constant vraagtekens bij plaatst. Want de hormooninjecties zorgen dat haar emoties en gemoedstoestand veranderen, dit merkt Mariel zelf en vindt het heel moeilijk. Deze emoties beschrijft Mariel heel scherp, hoe ze zich voelt in een supermarkt en de

vervelende ruzies met haar vriend, waarna ze zich meestal heel rot voelt. Maar Mariel kent ook enige zelfspot en humor over haar eigen gedrag. Later in het ziekteproces van Mariel wordt Mariel's vader ziek; uitgezaaide longkanker. Dit komt als een grote klap binnen en Mariel en haar familie hebben korte tijd om afscheid te nemen van hun vader, en ze neemt de lezer mee in, opnieuw op haar eerlijke pure manier, haar ervaringen. Het einde van het verhaal wordt afgesloten met een mooi, speciaal moment in Mariel's leven.

Wat viel op:

De auteur geeft aandacht aan de beschrijving van kleine details van zorgverlening, die als zeer waardevol ervaren kunnen worden. Ook de manier hoe zorgverleners informatie overbrengen of omgaan met input van de patiënt krijgt aandacht.

Citaten:

“Ik heb het gevoel dat ik in een vacuüm zit. Ik werk niet. Ik studeer niet, ik haal geen grappen en grollen meer uit, ik voel me moe en lusteloos en ik ben of boos of ik barst in huilen uit. Ik lijk in niets meer op de enthousiaste, vrolijke Jel die ik was.” (p.59)

“Mijn hersenen draaien overuren. Wie kent hier zijn lichaam nou het beste? Al jaren heb ik colitis. Honderden keren was ik geobstipeerd en net zoveel keer ben ik gelaxeerd. Dit is absoluut, no way, obstipatiepijn. Is de arts de deskundige? Of is de patiënt de deskundige? De arts heeft jarenlang gestudeerd (...) Ik als patiënt daarentegen heb jarenlange ervaring met mijn eigen unieke lichaam.” (p.75)

“ ‘Is het je eerste?’ Mijn gezicht verplaatst zich van de witte buik naar het gezicht van boven de witte jas. Wat doe ik nou? Is het een manier om afleiding te zoeken? Wil ik gewoon aardig zijn? Of aardig gevonden worden? Waarom stel ik een vraag waar ik het antwoord niet op wil horen? De witte buik doet me namelijk meer pijn dat dit hele onderzoek bij elkaar. “Nee, de tweede.” Terwijl ze het zegt voert ze geconcentreerd de handeling uit waarmee ze bezig is. ‘Heb jij kinderen?’ Ik slik. ‘Nee. Ik heb endometriose.’ (p.226)